

Dat	Län	Kommun	Stift	Församling	Kyrkogård
2011-11-07	Skåne	Ängelholm	Lund	Strövelstorp	Strövelstorp
Inventare	Fotograf	Original förvaras	Bilder år	Kvarter	Gravplats nr
Ingvar Nilsson	Ingvar Nilsson	Kyrkoarkiv	2013	8G	112-113

Översiktsbild	Detaljbild
	

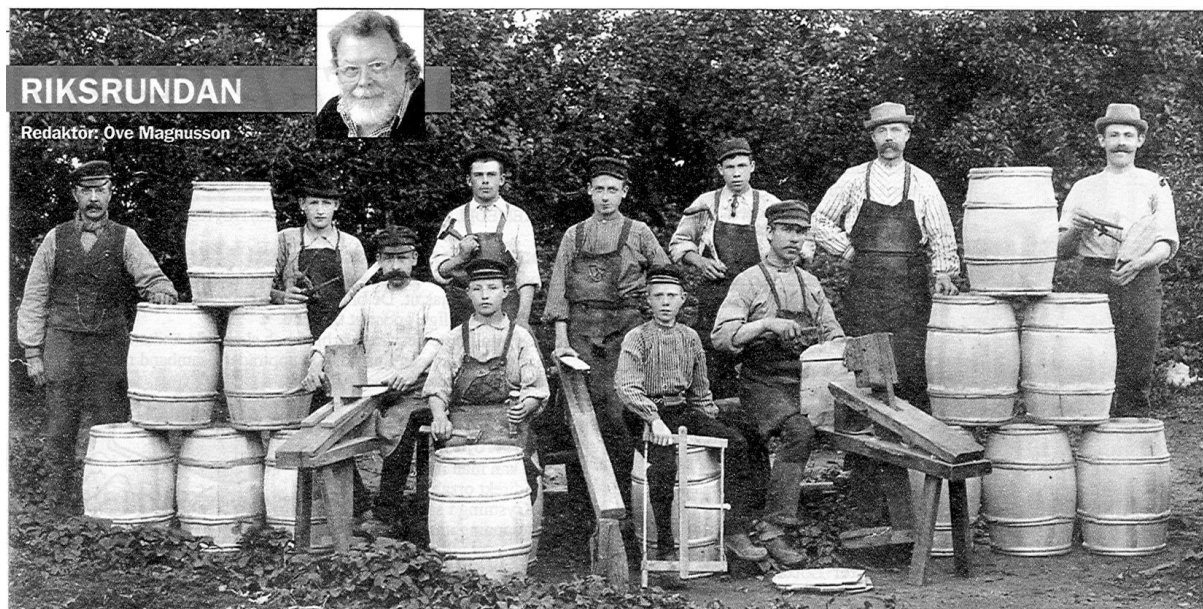
Gravvårdstyp (t.ex stående, liggande, material)	Sående hög grå sten, bearbetad i olika reliefnivåer med upphöjt polerat textfält. Sadeltakformat överstycke med upphöjt polerat kors.
Inskriptionstyp (t.ex försänkt, upphöjd, metallbokstäver)	Försänkt
Omgärdning (t.ex. sten, häck, staket)	Buxbomshäck
Ytmaterial (t.ex. sand, singel, stenplattor)	Singel
Växtmaterial (t.ex. träd, buskar)	Olika låga barrväxter.

Inskription (/ = radbrytning)	Tunnb. mästaren / Nils Andersson / N. Varalöv / 1852-1926 / Hustrun / Petronella / 1853-1940 /
Citat (/ = radbrytning) t.ex. psalm- el. bibelvers, med för aktuell tid relevant översättning	---

Porträtt / Speciella noteringar, Övrigt:

Här finns också gravsten för Andersson Erik o Heidi (08G, 112)

Ytterligare upplysningar på nästa sida.

Här har Nils Andersson med son och gesäller gjort ett uppehåll i arbetet för att fotografen ska få förevisa verksamheten vid Nils Anderssons Tunnbinderi.

Året är 1899 eller möjligen 1900. Nils själv är andre mannen från höger. Hans son Edvin, som är lärling hos sin far, sitter längst fram med sågen. Platsen är Varalöv i närheten av Ängelholm och tunnbinderiet finns fortfarande, men har bytt namn till Varalövs Tunnfabrik. Det 117 år gamla företaget drivs nu av fjärde generationen Andersson, som heter Mats.

Bilden har erhållits av tredje generationen, Erik Andersson - det är alltså hans farfar som tronar på bilden med sitt arbetslag.

Källa: Bygdeforskning troligen under början av 1990-talet. Tyvärr har jag tappat bort uppgiften om vem som har skrivit uppgifterna i bygdeforskningsgruppen.

Ingvar Nilsson

Konsten att binda tunnor

Hantverk som dör ut

Utdrag ur NST 1980-10-17

I dag är det inte längre så många som vet hur man binder en tunna och än färre är det som kan göra det. I Sverige finns det i dag endast ett fåtal tunnbindare kvar och i Skåne finns det bara bröderna Erik och Sigvard Andersson

Strax utanför Ängelholm driver de Varalövs Tunnfabrik, som de tagit över efter sin far, Edvin. Det var på 50-talet. Edvin Andersson i sin tur tog över fabriken efter sin far Nils, som redan 1879 började göra tunnor här.

SMÖRDRITTLAR

På 50-talet var 10-12 man anställda på fabriken och då lämnade cirka 15000 smördrittlar om året Varalöv.

På farfars tid var smördrittlar den största artikeln, berättar Sigvard Andersson. Men på hans tid var det ett tungt och tålamodsprövande arbete och på sin höjd blev det 2-3 drittlar per dag. Marknad för smördrittlar var det ända in på 50-talet, då frystekniken istället tog över helt och hållet. I de här dritt-larna, gjorda i bok, kunde man få ner 50 kilo smör. Det var ett ypperligt sätt att förvara smör på under längre transporter. Förr i tiden exporterade framförallt Skåne mycket smör till bl a Tyskland.

Silltunnor i gran blev nästa stora artikel, säger Erik Andersson. Men silltunnornas glansdagar är nu också slut. Alla hus- och torpägare har däremot behov av regnvattentunnor, så produktionen kan rulla på.

RAPLYSTÄLL

Två modeller av tunnorna tillverkar man. Förutom den gammaldags modellen, som är utsvängd på mitten, gör man också en med konisk form. Den koniska, smalare nedtill används som blomkrukor och

paraplyställ. För även om efterfrågan på just tunnor är stor, så gör man i dag också andra bruksföremål i trä, tom brevlådor och tevagnar, bl a för export till Västtyskland.

Vi använder mest fur och ek, säger Sigvard Andersson. Ibland blir det också ett och annat i teak. Tunnorna binds på samma sätt som på farfars tid. Enda skillnaden är att farfar endast hade sina händer och ett knippe verktyg som redskap. I dag finns förutom svarven bl a också maskinsåg och fräs till hjälp.

När träet har torkat ordentligt sågas det till likformiga stavar, och här är det noga med att de får exakt samma vinkel. Stavarna fästs ihop med små träpluggar. Spik utan huvuden använde man också tidigare, men de är för dyra att använda i dag.

Tunnan ska sedan svarvas jämn utanpå. Farfar hyvlade den naturligtvis för hand. En skåra, eller krös som det heter på fackspråk, ska skäras ut nedtill för att botten, laggen, ska sitta stadigt.

Två band runt tunnan och ett laggband nedtill gör att tunnan håller tätt, utan en droppe lim. De två modellerna görs på samma sätt, men för att få den svängda modellen måste stavarna vara bredare på mitten.

De största tunnorna vi gjort har rymt hela 100000 liter, berättar, Erik Andersson. Så stora tunnor har gått till olika fabriker, bl.a. till Grönvalls i Ängelholm.

Så här gjorde farfar, berättar Erik Andersson, och visar med hjälp av hans gamla verktyg hur han gjorde kröset, skåran, som ska hålla bottenlaggen på plats. Studsare heter verktyget.

NST / CARINA HELLMAN

Siste tunnbindaren

Tidningsartikel 1989-08-18

Tunnfabriken i Norra Varalöv är en av de få som finns kvar i landet. Kanske den enda. Mats Andersson, som driver fabriken som ett familjeföretag, känner i alla fall inte till fler.

Här tillverkas trätunnor efter gammalt mönster, för regnvatten, eller öltunnor i ek. Men också mycket annat i trä.

Egentligen är tunnorna bara 15–20 procent av tillverkningen i Varalövs Tunnfabrik. Under årens lopp har sortimentet utökats till andra saker i trä, som till exempel småmöbler, skohyllor, hatthyllor, bänkar och serveringsvagnar.

-Det var min farfars far som startade fabriken 1879. Sedan övertog jag den 110 år efteråt, det vill säga 1989. Idag är vi tre anställda. Min far och farbror arbetar också här, berättar Mats.

Text och foto: Carl-Gustaf Edhardt

